

Un creador d'equips

JAUME BERDOY ALEMANY (1947-2017) Sacerdot

La Vanguardia (Català) · 3 Mar 2017 · AMPARO GÓMEZ OLMOS Delegada de mitjans de comunicació del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

La pèrdua de mossèn Jaume Berdoy és una pèrdua real, un buit irreparable que patim a l'Església". Són paraules del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, monsenyor Agustí Cortés, referint-se al seu home de confiança, traspassat el 21 de febrer passat a l'edat de 70 anys.

En l'homilia que va pronunciar el bisbe Agustí durant el funeral de qui fou vicari general de Sant Feliu de Llobregat i rector de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, també afegia: "Aquesta experiència provoca moltes preguntes: per què, quin sentit pot tenir la mort d'una persona que feia tanta falta en tots els àmbits de la seva vida? Què vol Déu de nosaltres en aquestes circumstàncies?". Només amb una certa perspectiva es podrà donar respostes a aquestes qüestions, però ja en els dies posteriors, mentre anàvem encaixant la notícia, sorgien espurnes de llum, d'esperança, de resurrecció, en converses amb els companys sacerdots que han conegut de prop mossèn Jaume. D'ells he pogut recollir aquestes pinzellades de vida.

Va ser un home de criteri i fidel servidor, conseller de bisbes a Barcelona i a Sant Feliu amb sentit de responsabilitat, esperit lliure i crític, sempre amb ànim d'edificar. En el moment delicat de la divisió de la diòcesi de Barcelona va manifestar activament la seva discrepància sobretot en la manera de procedir, però amb tota honestat, sense cap incoherència, va prestar el seu suport i servei al poble de Déu en la nova etapa que significà la creació de les noves diòcesis. Va posar tot el seu coneixement i experiència per ajudar el bisbe Agustí Cortés i la comunitat diocesana de Sant Feliu a créixer en fidelitat a l'evangeli i a avançar en la comunió i la missió.

Sempre va creure en el lloc del laïcat a l'Església, fent confiança, donant responsabilitats,

Va ser vicari general de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i rector de Santa Maria de Vilafranca del Penedès

creant equips. En tots els àmbits, des de la parròquia i els moviments com a consiliari del Moviment Cristià de Pobles i Comarques, fins a l'àmbit diocesà i català. Mossèn Jaume no es donava per satisfet fins que no hi havia una implicació plena del poble de Déu en la vida eclesial.

Tenia una capacitat especial per “repartir feina”: ell tenia al cap tot el que s’havia de fer i després era capaç d’implicar-hi les persones, generava il·lusió al voltant dels projectes que ell tenia molt clars i que després deixava en mans dels qui els havien de tirar endavant.

De la mateixa manera, implicava les entitats socials de les localitats on ha estat: Olesa, Martorell, Vilanova, Vilafranca... Sempre tenia com a punt de mira que tothom pogués tenir lloc a l’Església, que les entitats poguessin venir a fer el que convingués, estar a la parròquia, perquè la parròquia era de tots.

Mossèn Jaume era un mestre de la pastoral del carrer, de la proximitat, de la fraternitat, envers tothom, i afavorint la relació intergeneracional a les comunitats parroquials: un instrument de cohesió, de comunió fraterna. Entre els altres sacerdots, ha estat un vicari general que ha sabut ser sempre un germà gran: en les decisions importants sempre se li podia preguntar: “A tu, Jaume, què et sembla?”.

En menys de dos mesos, una implacable i ràpida malaltia se’ns l’ha emportat. Amb aquest sabor agre dolç que ens deixa el seu traspàs, sentim no obstant la seva presència encoratjadora, el seu somriure ample, la seva humanitat afable, el seu bon humor, la seva profunditat cristiana. Que el bon Déu ens porti més sacerdots com tu!